

[Bertel Dahlgaard.]

bladet skrev, har samme grundanskuelse, og fordi det, der taler imod en sådan sammenlutning, blot er en tradition, som tiden er løbet fra.

Det er typisk for den fastlåsen af de politiske forhold, vi lever under herhjemme, at et af venstres største blade gang på gang kan fastslå noget sådant, uden at der i det offentlige liv gøres mindste forsøg på at afklare noget så betydningsfuldt indenfor den politiske gruppering her i landet.

Er det sandt, hvad dette store venstreblad skriver, at faktisk intet andet end partipolitisk tradition adskiller de to partier? Ja, jeg har ikke forudsætningerne for at besvare et sådant spørgsmål og skal ikke forsøge herpå; men hvorfor kan sligt ikke drøftes ganske åbent, da det dog er et spørgsmål om, hvorvidt nye politiske former bør tilpasses de faktisk tilstedeværende forhold i befolkningen?

Det er sådanne forhold, der gør, at det radikale venstre i de sidste år i stigende grad har advaret imod isolering indenfor hidtil bestående rammer, og som får os til som et modstykke til „Sorø Amtstidende“s moderat-konservative samlingstanke at kalde på samling af alle dem, der i lige grad føler sig frastødt af socialisme og konservatisme.

Vi må gøre os klart, at det politiske livs grupperinger efterhånden må tilpasse sig bevægelserne i befolkningen. Men netop medens denne proces foregår, er det så vigtigt, at også rammen om det politiske liv, grundloven, fornyes. Et folk former sin egen forfatning, men dr. Sven Clausen har ret i, at et lands forfatning også former og præger folket.

Det er i dette perspektiv, vi må se det grundlovsarbejde, vi nu går ind i. Det radikale venstre håber oprigtigt, at værket må lykkes.

Aksel Larsen: Det har ikke kunnet undgås, at denne såkaldte storpolitiske debat for regeringens og dens fem støttepartiers vedkommende falder noget mat ud og virker som en debat, man nu engang skal have af hensyn til en mere eller mindre god parlamentarisk tradition, men at det kun er så som så med dens reelle indhold. Forklaringen er ligetil. Regeringen og de partier, der vedtog Marshallpolitikken, har i fællesskab ansvaret for udviklingen siden da og er bundet til en fælles udenrigspolitik, en fælles økonomisk politik, en fælles social politik og en fælles antidemokratisk politik, som vel tillader det ene eller det andet parti at lufte visse ikke altfor farlige særstand-

punkter, men som tvinger dem til i hovedsagen at optræde på samme linie.

Dette har præget vinterens rigsdagsvirksomhed, og det må også præge debatten i dag. Hertil kommer, at først nu melder sig for alvor de fordærlige følger af Marshallplanens vedtagelse, og hertil kommer, at de i Marshallpolitikken kontraherende partier med ængstelse ser den kommende tids udvikling i møde. De mørke skyer, der trækker op, gør dem bange og får dem til at skribe på mere intimt samarbejde, fordi hver enkelt ønsker at stå med en så lille del af ansvaret som muligt.

På den anden side nærmer valget sig, det valg, som vi ikke fik i efteråret 1949, fordi de radikale forbød regeringen at begå selvmord, men som vi jo senest skal have i 1951, og som alle partier ved sandsynligvis kommer noget før ordinært.

Og solidariteten mellem de ansvarlige for den atlantiske politik er ikke større, end at hver enkelt ser sig om efter mulighed for at klare sig bedst muligt på bekostning af de kompagnoner, man gang på gang har sluttet storpolitisk forlig med. Resultatet af det hele er, at partielle lammelser indtræder i rigsdagsvirksomheden.

Det er ganske sikkert også under denne synsvinkel, man skal se de konservative kraftpolitikeres møllekamp i spørgsmålet om pengepolitikken eller nærmere bestemt rentefoden, som de i mangel af bedres havelse har besluttet at sætte på deres valgagitoriske kampfane. Det er vel også noget lignende, der får de radikale til at lade hr. Lannung holde en stort opreklameret tale på det radikale landsmøde, hvor han med styrke og under bifald kræver amerikanerne væk fra Grønland. Det var for resten bedre, om man ville kræve amerikanerne væk fra Danmark. Men hvad Grønland angår, så har også det radikale parti her i folketinget stemt imod kommunisternes flere gange fremsatte forslag om, at regeringen skulle bede amerikanerne overholde den bestemmelse, de selv har underskrevet, og forlade Grønland. Hr. Lannung har omhyggeligt nægtet at rejse spørgsmålet der, hvor han kunne have rejst det, nemlig i De Forenede Nationer. Han er altså den rette til at være drabelig nu, hvor Danmark er ved at være adskilligt mere besat af amerikanerne end Grønland.

Som vi har hørt af det ærede medlem hr. Dahlgaard, forsøger de radikale sig også med grundloven. Nu må der pludselig ikke komme valg, før forfatningsrevisionen er en kendsgerning. Tror de radikale selv på